

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

Το Θάθος τής στενής, υγρής κι' ανήλιας αυλης, σισι ιωγειο μικρο γραφειο του— και με το τραπεζι του θαλμενο πολυ κοντα στο σκονισμένο παρασυρο, για να καλούσεπ— Ισιωρος λανσαν, εών και τριαντα χρόνια, λουσ σκυμμένος έπιαν πανα στα χονινα καταστιχα του...

Η μόνη του οιασκεοσαι, σταν ζαλιζόταν απ' τους άριθμους, που να σηκων το κεφάλι του και να κυττά την πρόσωπι του δατικρυνού μεγαλοπρεπούς μεγάρου, τό πολύ ιο του εκρυψε δχι μονο τού υρυμ, τυνς ιιασάτες και την ίδιο κι' άλσκηρο τον ούρων!

Στό μέγαρο κατοικουσαν οι ίδιοκοσαν του μεγάλου παραγγελιοδοχικου γραφειου, δπου δ Ζανθάλ ήταν λογιστής: Ο κ. Ερμανέζ δηλαση κι' η γυναικα του, η ώμορφη κυρία 'Ερμανέζ, μια υπαρξης μεγαλοπρεπης και σχεδόν υπερφυσικη, ένα είδος θασιλίσης για τον φωταχ δσπτο άπαληρο, από ένα γνέψυμα ή καπτασιο της όπο ας κρεμόταν ή τύχη του καθώς κ. ή τύχη όλων των άλληλων!

'Απ' την κυρία 'Ερμανέζ, την πάμπιλουτη, την τρομερά υπερήφανη αυτη γυναικα—με τη δεσποτικες κινησιες και το ψυχρό θλέματα—ή δπο α άν και πλησιαζε τά πενήντα, διατηρουσε ωστόσο την έπιβλητη της ώμορφια, πολυ λίγα πράγματα ήξερε δη 'Ισιδωρος. Την είχε δη πρωτη φορά στο γάμο της δη που είχε κληθη, κι' αυτός μαζιν με τους άλλους άπαληλους, και υμόταν πάντα, δη κυρία 'Ερμανέζ του είχε ξητησε τότε να έπαναλασθε το δυνομα του, γιατι δέν το άκουσε καλά, πράγμα που έκανε τον κακούριο ύπαλληρο να τά χάστη καιν' απομακρυνθη γήργυρα, χωρις να τολμήση νά την κυττάει...

"Ενα πρωι, χωρις να είνε ζαλισμένος δπο τους άριθμους δ Ζανθάλ, σηκων με δσυνήθηση συχνότητα τά ματια του στην πρόσωπι του μεγάρου. Κι' έθετε, δη μονάχα τη παραπορόφυλλα του δωματιου της κυριας 'Ερμανέζ έξακολουθουσαν άκομη να είνε κλειστά.

Η κυρια διευθύντρια, του είχαν πή οι άλλοι συνάδελφοι του, υπόστρεφε καιρο της δη την καρδια της.. Τελευταις δμως, και κατάστασι της είχε έπιδεινωθη ξαφνικά κι' από άρχτη ήμερες θριστόσαν κρεβατούμενη!

Τον Ζανθάλ δέν τον είχαν συγκινήσει καθόλου αυτή ή ειδησις. 'Η καλύτερη άναμηση που είχε διατηρησες δη την κυρια 'Ερμανέζ, ήταν εινη τη πρωτη ήμερας του γάμου της, "Υστερα, έδρισε δη ένω ήταν με άλους τους άλλους και κι' εγγενή, μόνο ο αστον δειχνόταν διαρκως σκληρη και κακή. Το ούρυγο της δη έπηρεάε κι' έτοι ή ζανθηγητη κρυφη άντιπαθεια της για τόν δυστυχισμον τον άδρανος της. Διακριω δηλαδη δη κ. 'Ερμανέζ, έπερσαμενος δη την δατιπάθεια αυτή της γυναικας του, έκανε παραπτηρησες και τα ει' χε πάντα έναντιο του άναιρου άπαληλου του. Γιαδ θέρες αύτες της άδικες, δη καλούραδης ύπαλληλος θιεβάτην θασιειά, χωρις νά μηνισκακη καθόλου έναντιον της διευθυντριας του. Θυμόταν μάλιστα καλά, δη δυσδετρες φορες έκεινη τον είχε έκδηλοσει και προσωπικως την

'Η πρώτη φορά ήταν, δταν δ Ζανθάλ πλησιαζε τα τριάντα "Επεισ τη τη μητέρα του με κόπτα, να χωριστούν γιαδ λίγοι καιρο προς το συμφέρον του σταδιου του και τον μέλοντος του και παρακάλεσε τον κυριο 'Ερμανέζ νά τον δναθέστη ταξεδια στης έπαρχιες. 'Ο διευθυντης του, τον κάλεσε τότε στο σπιτι του, στο ίδιατερο του γραφειο. 'Έκει και μπροστα στην κυρια 'Ερμανέζ, η υποια παρακολουθουσε τη συνομιλια ψυχρη κι' άδιαφορη, δη κ. 'Ερμανέζ προσπάθησε να πειση τον Ζανθάλ δη δέν είνε άρκετη πρωτοθυλια κι' ίκανότητα νιαδ τη δουλεια που ζητούσε. Και τέλος, τον μάλλιστα αυστηρα σνεδον, γιατι ήθελε—χωρις ποσαρδ λόνο—δη μότη της τη γρηούλα μητέρα του

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

Τη δευτερη φορά, σαραντάρης πειά και μόνος στον κόδμο—ή μητέρα του είχε πεθάνει δπο καιρο—δη λογιστης σκέφτηκε, δη δέν ήταν ίσως παλι αργά νά παντρευτη κι αυτός... Η κάτινς τυραννικη σγατη που του είχε ήτησε ή μητέρα του, τον είχε κανει να μήν προσέξει δη τότε καμμια γυναικα.

Κάποια κοπέλα, καλή κι' εύγενηκη, του φάνηκε πώς ήταν μπορούσε ίσως να φωτη με λίγες χλωμές δικτίνες εύτυχιας, τη σκοτεινη του υπαρξη. 'Αλλά η κοπέλα αυτη είχε μητέρα και κοπτόρεσες άδελφες, κι' δη μισθός του Ζανθάλ δέν ήταν άρκετος, γιαδ :δη ζησουσ δη αυτοι οι άνθρωποι.

Ζητησε λοιπο μικρούλα αδηλησην. 'Ο κύριος 'Ερμανέζ δμως και πάλι το άρηθηση—στο ίδιατερο του γραφειο και τώρα προσπατά πάλι στη γυναικα του, η υποια παρακολουθουσε αυτη τη συνομιλια, ψυχρη κι' άδιαφορη σάν άλλοτε...

Ωστόσο, δ Ζανθάλ δέν άπτεπιστηκε. Συνηθισμένος να μήν δηλιοδοχικου γραφειου, δπου δ Ζανθάλ ήταν λογιστής: Ο κ. Ερμανέζ δηλαση κι' η γυναικα του, η ώμορφη κυρια 'Ερμανέζ, μια υπαρξης μεγαλοπρεπης και σχεδόν υπερφυσικη, ένα είδος θασιλίσης για τον φωταχ δσπτο άπαληλους, από ένα γνέψυμα ή καπτασιο της όπο ας κρεμόταν ή τύχη του καθώς κ. ή τύχη όλων των άλληλων!

Αυτό στοιχιο τόσο τρομερα στον Ζανθάλ, ώστε αποφασισε να μήν ξανασκεφθη πειά γιαδ γάμο... 'Αποφασισε να γεράση—μόνος και θλιβερος άναμεις στα δεμένου με μαύρο δέρμα κατάστιχα του...

Συγνα δημιος, πολυ συχνα—και πριν και τώρα—ή ωραια κυρια 'Ερμανέζ, μπουχισμένη ίσως απ' τις τόσε διασκεδάσεις της, πλησιαζε το παραθύρο της... 'Άνασκωσε την κεντημένη του δηλινη κουρτινα του και στηλωνε τό ψυχρό της άλεμα στη στενη, ύγρη και σκοτεινη αώλη... κι' έπανω στο σκονισμένο παράθυρο, πιστη απ' το άπιο δ φτωχος λογιστης άραδειας άφιμους διαρκως...

Και τότε έκεινος, θαυμάζοντας την με λαστάρα, δηναρωτισταν συγχρόνων για ποιδ λόγο αυτη ή θεά τόν μισουσε έτοι!

Τάχα το παρουσιαστικο του της προενούσης δραγε αυτη την δηστροφηρο... δεν είχε την άνωση να νομίζη τόν έπαντι του 'Άδωνι, μα ήταν άμως ψηλός, λυγερος δυνατος!... Τότε, γιατι τον δατιπαθουσε έτοι... Γιατι;... Γιατι;...

Τις ίδιες σκέψεις ξανάκανε πάλι κι' έκεινο το πρω δ. κ. Ζανθάλ, ωλέποτας πρός το παραθύρο της δρρωσης κυριας του, δταν μια φωνη πίσω του τόν έκανε ν' ανατριχιάση:

—Κύριε Ζανθάλ, άνεβητε γρήγορα στο σπιτι!... Σάς ζητει ή κυρια!

Καταπληκτη, είδε ότι ήταν η ίδιατερα καμαριέρα της κυριας 'Ερμανέζ, αυτη που τον μαλούσε έτσι.

—Θέλετε να πήγε, δη με ζητει ή κυριος;... μουρμούρισε αυτός,

—Μά δη δ κύριος!... 'Η κυρια σας ζητει! ξανάτε με νευρικότητα και μαλιστα. 'Ο κύριος μαλις τώρα θυγη, γιαδ να συμβουλιοι... 'Η κατάστασης της κυριας χειροτερευει απο στημηή σε στημηή!... Μά έλατε, λοιπον... Σάς καλει γιατρους σε μυμούλιο!

— 'Ο κατάλεση στην οικητηρευει απο στημηή σε στημηή!... Μά έλατε, λοιπον... Σάς καλει γρήγορα κοντά μας.

— 'Ο Ζανθάλ άκολουθησε την κοπέλα τόσο ταραγμένος, δη δεν προσέξει οτι τη μικρη σκάλα, οτι τους σκοτεινους διαδρόμους που περνουσ. 'Η καμαριέρα ξανοιει μετα πόρτα και τόν έσπρωξε μέσα στη μεγάλη, πολυτελη κρεβατοκάμαρα.

Βρέθηκε μόνος τώρα δ Ζανθάλ, μπροστα στην κυρια 'Ερμανέζ. Μά ήταν μια άγνωρη στη πειά κυρια 'Ερμανέζ έκενη, πεσμένη στο κρεβατι με μάγιουλα σκαμμένα, με μάτια λαμπτερα απο τόν πυρετο, με γελη λευκη, δμωρη δικούμι, άλλα με μάτια δμωρφιά που δέν προκαλούσε πασα σκαμμένου τόν οικητηρευει.

— 'Ο Ζανθάλ κύπατε δικίντος και τρομερα συγκυνιμένος την διορωτη. 'Έκεινη, άνασκη κι' άρχιση λιγάκι κι' άρχιση στη γωνια της θωρακικης, στη σαντορινης στη γωνια της θωρακικης, και τόν λαχανιασμένη, σπασακτικη, και νόμιζε κανένας δη οι κάρη φορά της κατι σχιζόταν μέση της πτη:

— Θη πεθηνω, κίσιε Ζανθάλ.. τραύλισε. Και θέλω νά σάς

Ζητήσω συγχώρησι, για τό κακό που σάς προξένησα... 'Υπῆρχα πάντα σκληρή και κακή μαζύ σας... 'Όταν σάς άρνήθηκε δύσκυργός μου την αύξηση τού μιοθού, ή αιτία ήμουν έγώ... 'Ο-ταν άρνήθηκε νά σάς ανέθηση τίς περιοδείες, ή αιτία πάλι ήμουν έγώ... 'Σύντριψα τή ζωή σας... Τριάντα διάλογηρα χρόνια, σάς κράτησα δυστυχισμένον κι' αιχμάλωτο μέσα στό σκοτεινό γραφείο σας... γιά... γιά νά μπορώ νά θέλετο κάθε πρωι, άναστηκώντας τήν κουρτίνα μου, τό όγκο χλωμό σας πρόσδοσα... πίσω απ' τό παράθυρό σας!... Κι' δύλα αυτά τάκανα, γιατί δή τήν πρώτη ήμέρα δάκρυμα ήνοιωσα για σάς συμπάθεια ζωηρή, ή ποτα συγάσιγα έγινε μιά δύσπτη όγρια, αποκλειστική, θαβεία!... δάκρυα, μ' δλη τήν ψυχή μου και μ' δλη τών ψυχρό έγωισμό τής υπερήφανης και κυριαρχικής ψυχής μου!...

'Η δρρωστη έτερε διάλογηρη καθώς μιλούσε.

'Υστερα έπεισε μισοπούθημα στό μελλάρι, μήν ξοντας πειά τή δύναμη παρά νά μουρουρίζη σιγάλα κι' ικετευτικά:

—Συγχωρείστε με... Συγχωρείστε με!

—Σάδη συγχωρώ! μουρυμούρισε κι' δ Ζανθάλ χωρίς κανέναν δισταγμό, και με αυθόρυμπο κίνημα τής καλής κι' απλοϊκής καρδιάς του.

Και τό είπε παρευθύνος αυτό, γιά νά μήν ύποφέρη έξι αιτίας του ούτε ένα λεπτό, η γυναίκα αυτή που τών είχε θασανίσει έτσι τρίντα διάλογηρα χρόνια...

Τή στιγμή έκεινή, χτυπήματα δάκρυστηκαν στήν μια δή τίς όλες πόρτες. 'Η καμαριέρα παρουσιάστηκε και πάλι και τόν ώδηγηρα γρήγορα σ' έναν σκοτεινό διάδρομο.

'Έκει τόν δέρησε ώρα πολλά, σάν τρέλλο, σάν χαμένον μέσα σ' διένερο απίθανο, ήδονικό μαζύ και θασανιστικό... Κι' υστερά, ξανάρθρε πάλι και τόν κατέβασε από τήν ίδια κρυφή σκάλα στήν αιλίθη τού ργαφεί του...

Στήν είσοδο δύμας δάντικρυστηκε με τέσσερες διάθρωπους: Μέ τόν κύριο 'Ερμανάζ και μέ τρεις γιατρούς.

—Ο 'Ερμανάζ τού είπε:

—Αύτός τή σκότωσε!... Σ' δλη τής τή ζωή τήν προφυλάξαμε κι' απ' τίς μικρότερες δάκρυμα συγκινήσεις!... 'Ωστόσο, πρό δληγού όπεστη έναν μεγάλο ψυχικό κλονισμό: Μίλησε λίγη δρά—δρως μού είπε, η καμαριέρα—μετά τόν άνθρωπο αυτόν... Κι' δ κλονισμός που δοκιμάσα μαζύ του, τή σκότωσε!...

Τάλεγε σημεια και προκλητικά και φωνάζατα αυτά τά λόγια του δ κ. 'Έρμανάζ... Μά δ Ζανθάλ δέν τόν δικούγε τώρα.

Πεσμένος με τά μούτρα έπινα στό γραφείο του, έκλαιγε πικρά:—"Εκλαίγε κι' αυτός τό θάνατο 'Έκεινης, που ήταν συγχρόνως ή Καταστροφέυς 'κ' ή 'Αγαπημένη δλης τής δραχλής δωρής του...

Μόλις σήμερα είχε καταλάθει, ότι μέ τό ίδιο πάθος—κι' δισυναίσθητα δύμας—άγαπωμένος κι' αυτός 'Εκείνη, που έπιστεψε πειά νά ζή, γιά νά τόν τυραννή!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Η κολακεία είνε ή άσθροφροσύνη τής περιφρονήσεως.

Λαμπρούνται

***

—Η καλή υπόληψης λάμπει δάκρυμη και μέσα στό πιό ζοφερό σκοτάδι.

***

—Όταν θυμώσης, μέτρα διά δέκα κι' διταν γίνης ξεχωρίστην μέτρα διά τά έκαστο.

Τζέφερσον

***

—Η νίκη κλίνει πάντοτε πρός τό μέρος στό διόπιο θασιλεύει ή δόμονια.

***

—Οποιος δέχεται μιά εύεργεσία, πούλαει τήν έλευθερία του.

Πόδηλος Σύρος

***

Γιά νά κάνης τό καλό, είνε άνάγκη νά καταβάλης κάποια προσπάθεια, άλλα γιά νά διποφύγεις τό κακό, νά κατανίκησης τά πάθη σου και τίς έπιθυμες σου, είνε άνάγκη νά καταβάλης μεγαλείτερη δάκρυμη προσπάθεια.

Βίκτωρ Ούγκω

***

—Η πιό έπιφοθη κακία είνε έκεινή που φοράει τή μάσκα τής καλοκαγαθίας

Τολστόδι

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοσιεύουμε και σήμερα διό δάκρυμη ποιήματα, όπο τήν άγνωστα στούς πολλούς και σταντα ποιητικήν συλλογήν τού διάλημαντού ήρωικού στρατηγού Δημ. Ιωαννού :

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Τών Χερουβίμιν προσκύνημα, κατάρα τών Δαιμόνων... Δός μου ένα θλέμμα που γιανιά, στόν ούρανό ν' μάνεω, Ν' μάνιξω τόν Παράδεισο, τόν Πλάστη ν' αντικρύσω! Δός μου ένα θλέμμα σου πικρό, στον "Άθη νά κατέθω, Νά θλαστήμασα τή ζωή, τό χάρο να φτονήσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Προσκυνήτρα τών Καρύων, κατάρα τών Αἰώνων... Δός μου ένα θλέμμα σου γιανικό, και στό γκρεμό νά πέσω! Δός μου μιά τρίχα δή τά μαλλιά, τό Θάνατο νά δέσω, Νά κώμη τά θυνά στά δυσ, νά σύρω τήν Έλιπδα, Νά σύρω λάμψι, δράκοντα, δχιά, μονομερίσα!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Χαμόγελο τής Χαρασυγής δργή τών Ποσειδώνων... Πάρε με στήν άγκαλή σου, τ' δαστέρια νά γκρεμίσω, Νά καταπιώ τή θάλασσα, τό θράγο νά κυλήσω, Διώξε μ' δή τήν άγκαλό σου, τή φρίκη ν' αγκαλίσω, Μέσα στήν Κόλασι νά μπω στό σίμο μου νά θράσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Μύρο τών κρίνων τού θυνού, άγκαθή τών Αἰώνων... Δός μου ένα λόγο μυστικό, τή Νύχτα νά φωτίσω, Και μέ τήν άρνηθη μετά πάσι μου και νά σέ προσκυνήσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Τών Χερουβίμιν προσκύνημα, κατάρα τών Δαιμόνων... Πέλε με στήν άγκαλή σου γιανικό, τή Λήθη ν' αγκαλίσω Και μέ τήν τρέλλα μου χορό στά μημάτια νά πιάσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Προσκυνήτρα τών Καρύων, κατάρα τών Αἰώνων... Πέλε μου ένα λόγο μυστικό, τή Νύχτα νά γεμίσω Και μέ πάουλήσω τή ζωή, τ' δαστρα νά σού χαρίσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Χαμόγελο τής Χαρασυγής δργή τών Ποσειδώνων... Γείτρε στά ματία σου νά ίδω, τό Χάρος νά γεμίσω Και μά πάουλήσω τή ζωή, τ' δαστρα νά σού χαρίσω!...

Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων! Μύρο τών κρίνων τού θυνού, άγκαθή τών Αἰώνων... Σφίξε με στήν άγκαλή σου και δός μου τό κορμί σου, Λύσε τό μαράσ σου μαλλιά, στά στήθισ μου κυλήσου, Νά θλαστήμασα τή ζωή, ν' διαπορηθώ τή Πλάστη, Νά μπω στήν Κόλασι ξυπνός, ή Γης νά μέ χορτάση, Νά ίδω τ' δαστρα δάλαυμαρα κι' δ 'Ηλιος νά μαυρίσω, Νά τρέξη δ πόνος ποταμός τό δάκρυ νά στραγγίσω!...

Γυναίκα! θρύσι τής χαρᾶς, δινέ τών δικανώνων! Κύκνε στή λίμνη τών καμύδων και κόρακα τών πόνων.. Θείν διειρογένημα, σκιάχτρο τών δολοθεύνων! Γυναίκα! τής χαρᾶς πηγή και θάλασσα τών πόνων!... Δός μου τής Χαρασυγής δργή τών Ποσειδώνων... Και καταπιώ τή θάλασσα, τό πάσι μου κατέθω, Νά πέσω τά πουλήσω τή ζωή, τ' δαστρα νά σού χαρίσω!...

Η ΒΡΥΣΙ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Στό Βρόχο, τόν γκρεμόθρασο, τόν άγκαθοσπαρμένο, 'Έξωτικα μελόδυροι, αίλωντα θρύσι τρέχει...

Είνε τό μέλι της γιλυκό, γιλυκό και μαγεμένο, Κι' δποιος πάγι μαγεύεται... καταραμένη θρύσι!... Και τόν γκρεμό δέ σκιάζεται, τ' άγκαθια δέ λογιάζει! Πατάξει τ' άγκαθια, τόν γκρεμό... γιλυκείται τού Πόλου ή θρύσι! Μά ξωτικό τό μέλι της, κι' διταν ή διψή σύνηση, 'Άγοι γει τάφο στή καρδιά, τό σόδα μα φαρμακώνει! Όποιος θά πή πικράνεται και θλαστημένοι και φεύγει: Και καταραίται τή ζωή... δις νά ξαναδιψάση, Νά ξαναπή, νά πικράθη, νά θλαστημήση πάλι!...

Πέρασαν χρόνι' άμετρητα κι' δαστερευτ' είνε ή θρύσι Κ' οι διψασμένοι διμέτρητοι, που πάν έκει και πίνουν... + ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)